

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. Z.**, zastoupeného Mgr. Alešem Hanákem, advokátem se sídlem Hronova 1078, 395 01 Pacov, proti žalovanému: **Krajský úřad - Jihočeský kraj, odbor územního plánování, stavebního řádu a investic**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 12. 2004, č. j. 10 Ca 119/2004 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2004, č. j. KUJCK 10863/2004 OUPI/Vob. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 60 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „spr.ř.“ nebo „správní řád“), jako nepřípustné odmítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Lišov., odboru výstavby a životního prostředí, č. j. Výst. 2004/03/Di, ze dne 12. 12. 2003. Odmítnutí žaloby opřel krajský soud o ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu soudního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že krajský soud se jeho žalobou zabýval nedostatečně a že závěr soudu, na základě něhož žalobu zamítl, nemá oporu v zákoně. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že vyhověl všem zákonným požadavkům pro to, aby se soud jeho žalobou zabýval. Vyjádřil pochybnost, zda byl správný postup soudu, stanovil-li mu soud

na jeho žádost lhůtu k doplnění žaloby a následně žalobu odmítl pro opožděnost, přičemž ještě předtím vyzval k vyjádření žalovaný správní orgán a toto vyjádření zaslal stěžovateli k replice. Podle stěžovatele nelze žalobu odmítnout poté, co již účastníci podali k žalobě vyjádření, dokonce formou repliky. Stěžovatel proto navrhl zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán se vyjádřil, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou, a v dalším odkázal na své vyjádření k žalobě stěžovatele.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel napadá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, neboť podle jeho názoru spočívá na nesprávném právním názoru, že lze odmítnout žalobu pro opožděnost i poté, co byla žalobci určena lhůta k doplnění žaloby, žaloba zaslána žalovanému k vyjádření a vyjádření žalovaného zasláno žalobci k replice.

Rozsahem a důvody podané kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) in fine s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán opožděně. Podle § 72 odst. 1 ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou; lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Postup soudu, zjistí-li, že podaná žaloba má vady, upravuje § 37 odst. 5 s. ř. s., podle něhož předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Komunikaci soudu s účastníky po podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu upravuje zejména § 74 odst. 1 s. ř. s., podle něhož předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve dvouměsíční lhůtě předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku. Předseda senátu může uložit i jiným osobám nebo úřadům, aby předložily své spisy k projednání věci potřebné, popřípadě také sdělily své stanovisko k věci.

Stěžovatel nepochybně podal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. Z ustanovení § 37 odst. 5, § 74 odst. 1 s. ř. s. ani z žádného jiného ustanovení s. ř. s. nevyplývá, že by odstraňování vad žaloby, zaslání žaloby žalovanému k vyjádření či zaslání vyjádření žalovaného žalobci k replice mělo za následek, že po provedení těchto úkonů či některého z nich již žalobu nelze pro její opožděnost

odmítnout. Zjistí-li totiž krajský soud opožděnost žaloby, je povinen v každé fázi řízení o ní (samozřejmě pouze do vydání rozhodnutí, jímž se řízení o věci končí) tuto skutečnost zohlednit a se žalobou naložit způsobem, který zákon předvídá, tedy ji podle § 46 odst. 1 písm. b) in fine s. ř. s. odmítnout. Pro tento závěr hovoří v první řadě jednoznačná dikce výše citovaného ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s., jehož smyslem a účelem je nepochybně stanovení bezvýjimečné povinnosti žalobce podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu včas a bezvýjimečné vyloučení věcné projednatelnosti opožděně podaných žalob (oproti obecnému pravidlu, zakotvenému v § 40 odst. 5 s. ř. s., které prominutí zmeškání lhůty za zákonem stanovených podmínek zásadně připouští); srov. nepublikované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 Ads 4/2004 - 57, a ze dne 30. 3. 2005, č. j. 5 Azs 317/2004 - 56. Opožděné podání žaloby může nezřídka vyjít najevo teprve v průběhu řízení před krajským soudem, například z doplnění žaloby žalobcem na výzvu soudu, z vyjádření žalovaného (právě tak tomu bylo v případě žaloby stěžovatele) či dokonce i později. Skutečnosti, na základě nichž lze usuzovat na včasnost či opožděnost žaloby, jsou někdy sporné (například otázka, zda bylo řádně doručeno rozhodnutí žalovaného tzv. fikcí v případě, že adresát zásilky při doručení fyzicky nepřevzal a účinky doručení měly nastat uplynutím zákonem stanovené lhůty od uložení zásilky - viz např. § 24 odst. 2 spr. ř.), a proto se o nich v takových případech musí vést dokazování, které krajský soud musí samozřejmě vést při jednání, přičemž již jen za účelem přípravy jednání musí komunikovat s účastníky a vyžadovat od nich vyjádření k rozhodným skutečnostem. I skutečnosti, které takto vyjdou najevo, je krajský soud povinen vzít v úvahu, takže musí mít také možnost na základě nich rozhodnout o odmítnutí podání.

Krajský soud proto rozhodl zcela v souladu se zákonem, pokud žalobu stěžovatele odmítl pro opožděnost i poté, co byla žalobci poskytnuta lhůta k doplnění žaloby, žaloba zaslána žalovanému k vyjádření a vyjádření žalovaného zasláno žalobci k replice.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu